

L'AMNISTIA El verb pairal

L'opinió catalana, amb absoluta unanimitat, clama perquè l'amnistia parcial que ha concedit el govern, sigui feta extensiva a tots aquells que ha deixat al marge. S'insereixen relats emocionants i situacions lamentables dels que lluny de la pàtria es veuen acorralats encara pel poder absent de la Dictadura, que els manté equivocament en terra estrangera. Confinats i exiliats, perduda tota esperança d'un retorn pròxim, llur romiatge dolorós no pot passar sense protesta en aquestes hores històriques. La nostra veu s'ajunta al clam general, i ens aferma, una vegada més, a què la justícia sigui plenament rehabilitada per tot hom.

Si amnistia vol dir oblit, el govern actual tenia una ocasió oportuníssima per a demostrar que en aquest aspecte tan anguiós, res volia de la passada repressió dictatorial. Mantenir certs càstigs imposats, que tots deriven d'una índole política, es coparticipar del criteri nefast que ha mantingut en un puny clos la vida de tans ciutadans. I si es vol arribar a la completa pacificació dels esperits i restituir la normalitat, no hi pot haver cap individu que sofreixi les conseqüències d'un passat vergonyós ni cap llar que plori l'absent.

Des del punt de vista decorosament humà és inadmissible acceptar com a bona una admistia tan dolorosament parcial. No pot haver acontentat ningú perquè en la mateixa alegria de rebre a germans nostres que han sofert la penitència imposada fa pensar encara més amb els que resten empresonats o migrant se enllà de les fronteres. La campanya que s'efectua ho diu ben clar: fora injust i contrari a totes les normes de bon govern, així com de govern bo, amb qual distintiu sembla que ha vingut a imposar els seus dissenys, al sucesor de la dictadura.

La constitució dels nous Ajuntaments i Diputacions donarà lloc a que fent-se ressò del sentiment popular manifestin al govern l'expressió d'aquests disgust. El de la nostra ciutat ha donat ja l'exemple en la seva primera sessió constitutiva, i així es veurà que ja no és un sector més o menys apartat de les realitats presents el que demana una cosa tan justa. És el voler i el sentir de tot un poble que veu defraudades les aspiracions a què havia donat lloc un govern que va venir, sobtadament, precedit de la blanca coloma de la pau.

(Del "Diari de Sabadell")

Un llibreter amic ens diu que aquests dies té una gran demanadissa de diccionaris i de vocabularis catalans, de gramàtiques, de normes ortogràfiques, etc. etc. «Es veu, ens diu, el llibreter amic, que els rerassagats d'aquests anys volen recuperar el temps perdut».

La gent, en efecte, té una certa avidesa d'aprendre a escriure el català o de perfeccionar-se una ortografia potser rudimentària. El fet que a la Diputació i a l'Ajuntament hi hagi ressonat el verb pairal altra vegada, esperona a molts indubtablement a lliurar-se a aquesta tasca. Tots aquells que volen intervenir activament en política, s'adonen dels entrebancs amb què es trobaran si no saben redactar amb una certa desimboltura el català; s'adonen que cauran a cada pas en el grotesc. Comprenen també que no solament un bon orador, ans que tot aquell que vulgui alçar la veu en públic, no pot ja fer-ho sense una certa puresa de llenguatge i que amb un català plagat de castellanismes i de construccions ineptes, no solament no es pot commoure ni convèncer a ningú, ans fins hi ha el perill de provocar la riallada. Ahir feia riure l'home que tot parlant en castellià deia una «catalanada». Avui comença de fer riure molt més, aquells què, en emprar el propi verb, necessiten a cada dos mots, el recolzament d'un altre idioma. No solament deixa traslluir això un amor ben poc intens a la terra i a l'idioma, ans és una prova palesa d'ignorància, de manca absoluta de sensibilitat, de gust i de sentiment estètic.

El nostre amic llibreter, ens feia, però,

remarcar que no són tan sols persones amb aspecte de voler intervenir avui més o menys directament en la cosa pública, els actuals compradors de gramàtiques i de diccionaris catalans. Hi ha sobretot molts joves: joves amb aire d'estudiant, amb aspecte d'oficinista. Hi ha també moltes noies. Entre tots potser hi haurà els que cerquen o esperen càrrecs que esdevindran difícils d'exercir sense un perfecte coneixement de l'ortografia catalana. Hi ha, però, segurament també molts desinteressats, als quals els esdeveniments d'aquests dies han encès una vistent febrada patriòtica.

El cert és que la gent, per necessitat o per entusiasme, s'apressa d'aprendre el català. Han passat aquells temps en els quals sense compliments i sense vergonya, hom podia confessar de no saber escriure el propi idioma. Avui, aquesta confessió ja és impossible de fer sense emvermellar, sense desvetllar ironies i somriures. Fins hi ha persones que per no saber escriure'ls, deixen sense contestar les lletres que els escriuen en català. El rubor els porta a sacrificar amistats, relacions, infències. Es senten desplaçats o avergonyits.

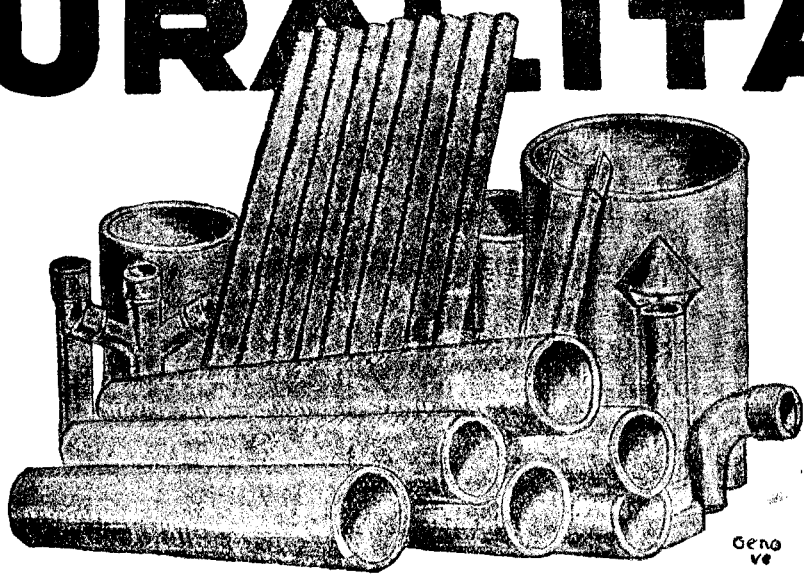
I és que hi ha avui en l'ambient alguna cosa palpable que ens fa adonar a tots que aviat arribarà entre nosaltres l'imperi absolut del nostre verb pairal.

DOMENEC GUANSE

(De «La Nau»)

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

URALITA

La millor tuberia per a conduccions a pressió

Agència amb dipòsit a Granollers

Despatx: F. Torras Villà, 31

Magatzem: Carrer Lliri, 23